

## Sessió contínua

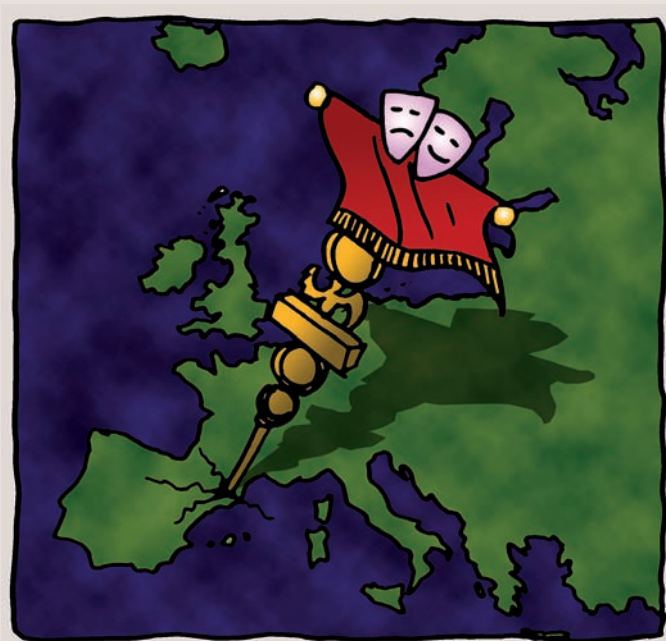
**S**i, normalment, quan acaba el Temporada Alta, la ciutat sol entrar en una mena de repòs letàrgic i «purificador», aquest cop l'activitat cultural va seguir a ple rendiment, de manera que ja al desembre es van produir una sèrie de declaracions i actes institucionals que, des de l'àmbit teòric, van ser tota una manifestació d'intencions. D'entrada hi va haver la presentació del Pla estratègic de cultura gironina, un ambiciós (i tant de bo aviat visible) patracol elaborat bàsicament pel CACGi (Consell de les Arts i la Cultura de Girona) a partir de diferents estudis i aportacions externes, que té entre els seus principals objectius fer de Girona la capital escènica de l'Euroregió a través d'una sèrie d'actuacions que es resumeixen en la creació d'un clúster d'activitat escènica, la implicació d'agents públics i privats, i el respecte a tres criteris bàsics: excel·lència, concertació i sostenibilitat.

Poc després es va fer públic el projecte Escena Girona, la intenció del qual és aprofitar sinergies per tal de captar nous públics a través de la programació conjunta de les dues sales municipals que formen part del Sistema Metropolità de Teatres i Auditoris (SMTA): el Centre Cultural La Mercè i el Teatre Municipal de Girona.

I, al començament de l'any, el SMTA de Girona presentava la programació del primer semestre: més d'un centenar d'espectacles per a tot tipus de públic repartits entre els espais que el constitueixen –el Teatre Municipal i el de Salt, l'Auditori de Girona, el Centre Cultural La Mercè i la sala La Planeta–, en què predominen els muntatges de petit o mitjà for-

### El meu avi va anar a Cuba

Bé, el meu no. I el de les «mentideres» no ho sé, però en tot cas elles (i ells) sí que han fet les Amèriques. Un cop més, la companyia gironina Mentidera Teatre, fundada per Cristina Cervià i Meritxell Yanes, va creuar feliçment l'oceà per anar a l'Argentina, a cal Rafael Spregelburd. El motiu? Assajar *Tot*, l'obra guanyadora del IV Premi Quim Masó, estrenar-la a La Planeta, com a cloenda del Temporada Alta, i retornar-hi aquest febrer. Tot un èxit.



mat i del país. Malgrat que el risc, en general, no n'és una característica –per allò que som en època de vaques magres?–, aquest continua sent proporcional a les dimensions del muntatge i de l'espai que l'acull, de manera que les propostes més innovadores i ariscades (tot i que, amb matisos, ja que *Zirocco* o *Tot*, per exemple, són de les que a Girona tindran requesta) les trobem a La Planeta i a La Mercè, mentre que Salt (on el llistó continua sent alt: *Copenhaguen*, *Gata sobre la teulada de zinc calenta*, *Desclassificats...*) i el Municipal (*L'hort dels cirerers*, *El mètode Grönholm*, *Pedra de tartera...*) es «reserven» les que, en principi, haurien d'exhaurir localitats. La distribució no sé si és justa, però sí que sol ser la més habitual, i fins a cert punt és lògica, atès que cap companyia que comenci pot embrancar-se en muntatges d'envergadura i, per tant, necessita espais petits. D'altra banda, actualment cap productora no inverteix en grans espectacles sense garanties o avaladors que figurin dins la llista d'honor. El Canal, afermant-se en la línia marcada, estrena dues noves produccions: *Operetta*, del banyolí Cor de Teatre, que del TMG anirà al TNC, i *Dues dones que ballen*, de J. M. Benet i Jornet, que de Salt farà via cap al Teatre Lliure, en justa correspondència amb els respectius coproductors. El programa es completa amb una àmplia oferta familiar que inclou gairebé totes les disciplines (teatre, música, dansa, titelles) i diverses trobades, presentacions i tallers relacionats amb alguns espectacles concrets.